

til en tilbagetagelse af det solgte, hvis det efter retsplejelovens § 509, stk. 1, eller § 515, stk. 2, ville være undtaget fra udlæg. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 95-96.

Til § 26

Efter *stk. 1* skal det solgtes værdi ved en tilbagetagelse indgå i opgørelsen mellem parterne til fordel for køberen. I *stk. 2* defineres det solgtes værdi som det beløb, sælgeren kan opnå ved at sælge tingen på hensigtsmæssig måde, eventuelt efter en rimelig istandsættelse.

Bestemmelserne svarer til den gældende afbetalingslovs § 3 samt til § 26 i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 96-97.

Dette princip for værdifastsættelsen er af væsentlig betydning for køberen, navnlig fordi sælgeren forventes at kunne sælge tingen til en højere pris, end den kan indbringe på en tvangsauktion. Ligesom efter gældende ret, jfr. betænkningen om køb på afbetaling (1950) s. 33, skal der ved vurderingen af det solgtes værdi ske fradrag for sælgerens eventuelle udgifter i forbindelse med videre salg til f. eks. reparation og transport, men ikke for hans eventuelle avance ved videresalg.

Justitsministeriet er enig i, at det som anført i betænkningen s. 97 i princippet er sælgerens videresalgspris på tilbagetagestidspunktet, der skal lægges til grund ved fastsættelsen af det solgtes værdi. Vil en nødvendig istandsættelse, f. eks. af en bil, imidlertid føre til, at den på videresalgstidspunktet vil høre til en ældre årgang end på tilbagetagestidspunktet, finder justitsministeriet dog, at der ved værdiopgørelsen bør tages hensyn hertil.

Justitsministeriet har overvejet, om der – som foreslået i § 37, stk. 4, i betænkningssudkastet – bør gives justitsministeren bemyndigelse til at fastsætte vejledende regler om vurderingen af de forskellige arter af løsøre, som sælges med ejendomsforbehold. I betænkningen s. 111 er nævnt, at bestemmelsen refererer sig til reglerne i § 26 og § 29 om den værdifastsættelse, der skal finde sted, når det solgte tages tilbage, og at bemyndigelsesreglen f. eks. vil kunne tænkes udnyttet til at udarbejde priskataloger eller godkende sådanne, således at disse kan danne udgangspunkt for den værdiansættelse, fogedretterne selv foretager, eller som foretages af udmeldte vurderingsmænd. Udarbejdelse eller godkendelse af sådanne priskataloger vil imidlertid let blive en meget arbejds- og tidskrævende opgave, hvortil kommer, at justitsministeriet i de fleste tilfælde ikke selv vil have den

fornødne sagkundskab til at udarbejde eller godkende sådanne priskataloger, men må støtte sig på indhentede udtalelser fra berørte organisationer, fogedretter og andre sagkyndige. Dette vil let medføre, at sagsbehandlingstiden bliver for lang i forhold til prisudviklingen. Da endvidere § 28, stk. 2, hvorefter kreditors restfordring som hovedregel bortfalder i forbrugerkøb, må antages at medføre, at det ikke så ofte som nu bliver nødvendigt med en formelig værdiansættelse på grundlag af en vurdering, har justitsministeriet ikke fundet, at der er tilstrækkeligt behov for en regel, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at fastsætte vejledende regler for vurderingen.

Til § 27

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 1, og § 27 i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 97.

Til § 28

Bestemmelsen, som med enkelte redaktionelle ændringer svarer til betænkningssudkastets § 28, fastsætter, i hvilket omfang kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen, og på hvilken måde dette i givet fald kan ske.

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 5, stk. 2. Af sammenhængen med stk. 2 fremgår, at stk. 1 alene vedrører køb, som ikke er forbrugerkøb.

Til stk. 2.

Bestemmelsen, som er ny i forhold til den gældende afbetalingslov, fastslår i overensstemmelse med udvalgets flertals forslag, at kreditor i forbrugerkøb som hovedregel afskæres fra at gøre en eventuel restfordring gældende mod køberen efter det solgtes tilbagetagelse. Bestemmelsen har nøje sammenhæng med § 23, hvorefter kreditor i forbrugerkøb som altovervejende hovedregel skal søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte. Der henvises derfor tillige til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Som nævnt i betænkningen s. 97-99 har udvalgets flertal bl. a. lagt vægt på, at de fleste kreditorer i praksis ikke gør deres restfordring gældende mod køberen, og at ejendomsforbehold kun bør tages, hvor og på sådanne vilkår at det giver kreditor rimelig realsikkerhed i det solgte. Bestemmel-